

Dr. Musli Vërbani

VËRTETËSIA

23

Kaçanik, 2011

Autor:
Dr. Musli VËRBANI

Titulli:
VËRTETËSIA

Korrektura:
Burim Bunjaku

*Radhitja kompjuterike,
kopertina dhe dizajni grafik*
Mumin Shehu

Botues: **Autori**

Shtypi:
“FokusPrint”

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

VËRTETËSIA

Vërtetësia është e kundërta e gënjeshtërs. Vërtetësia është virtyt i mirë njerëzor dhe është prej vlerave më të mëdha të moralit. Vërtetësia është prej cilësive më të rëndësishme të besimtarit.

Vërtetësia është bazë e ndërtimit të shoqërisë dhe lumturisë. Çdo gjë në jetë është e ndërlidhur me vërtetësinë. Dobia dhe e mira njerëzore varet prej drejtësisë dhe vërtetësisë. Aty ku ka drejtësi dhe vërtetësi ka zhvillim, përparim, paqe dhe lumturi. Me drejtësi dhe vërtetësi janë zhvilluar popujt, dhe deri sa e kanë ruajtur drejtësinë dhe vërtetësinë kanë qenë në kulminacion të lumturisë.

Vërtetësia mund të jetë me fjalë dhe me vepër. Për këtë arsye thuhet: “Filani është i vërtetë në punën e tij”, “i vërtetë në fjalë”, “i vërtetë në luftë”, etj.

Të gjithë pejgamberët kanë qenë të vërtetë në fjalë dhe në vepra.

Zoti i Lartmadhëruar për Ismailin a.s. në Kur'an thotë:

“Përkujto në libër Ismailin. Vërtet, ai ishte i vërtetë në realizimin e premtimeve të veta.”

(Merjem, 54)

Me këtë cilësi është dalluar Pejgamberi s.a.v.s. para zbritjes së Kur'anit. Po ashtu me këtë cilësi është dalluar edhe shoku i tij, Ebu Bekri Sidiki, i cili ka qenë halifeja i parë.

Shoqëria e parë islame ka jetuar në paqe dhe lumturi, sepse ata kanë qenë të drejtë, kanë folur dhe kanë vepruar të vërtetën. Ata në çdo pore të jetës kanë qenë të vërtetë.

Islami kujdeset që muslimanët të edukohen, ashtu që zemrat e tyre të jenë të çiltra dhe gjuhët e tyre të jenë të pastra.

Muslimani është vërtet trim dhe nuk i frikësohet askujt tjetër, pos Allahut. Ndërsa gënjeshtari është frikacak, i cili u frikësohet njerëzve.

Pejgamberi s.a.v.s. edhe para shpalljes e ka pasur titullin “I vërtet”. Sepse në jetën e tij ai kurrë nuk ka gënjyer, por e ka folur vetëm të vërtetën.

Pejgamberi s.a.v.s. i ka urdhëruar që edhe sahabët të jenë të vërtetë.

E vërteta është shumë llojesh:

- Vërtetësia me Allahun (ta njohësh Allahun, t'i frikësohesh dhe t'i dëgjosh urdhrat e Tij).
- Vërtetësia me vetveten (që të mos jetosh në iluzione dhe shpresa të kota).
- Vërtetësia me njerëzit.
- Vërtetësia në adhurim (që të thotë atë që beson dhe është i bindur në të, dhe të flas atë që duhet ta flas, të hesht atë që duhet heshtur, dhe të veprojë atë që duhet vepruar).

Zoti i Lartmadhëruar besimtarëve u thotë:

“O ju që besuat! Frikësojuni Allahut dhe bëhuni me ata që janë të singertë, të drejtë, dhe të vërtetë (në fjalë dhe vepra).”

(Et-Tevbe, 119)

Janë disa gjëra që nuk duhet paraqitur haptazi edhe pse janë të vërteta, si p.sh.: bartja e fjalëve të tjetrit, zbulimi i të metave të tjetrit, zbulimi i turpit të tjetrit, sekreti, etj.

Nuk stabilizohet imani i robit, deri sa t'i stabilizohet zemra; ndërsa nuk i stabilizohet zemra, derisa t'i stabilizohet gjuha. Për këtë arsye Zoti i Lartmadhëruar e ka mësuar Pejgamberin s.a.v.s. të bëjë këtë lutje:

“Thuaj (lutu): O Zoti im, më shpjer në vendhyrje të vërtetë (ku do të jam dhe do të Jesh i kënaqur) më bën të dal nga venddalja e vërtetë (ku do të jem i kënaqur, dhe do të Jesh i kënaqur), dhe më dhuro nga Ti fuqi që do të më ndihmojë.”

(Isra, 80)

Këtu janë gjashtë çështje:

- Hyrja në vërtetësi;
- Dalja në vërtetësi;
- Gjuha e vërtetë;
- Ulësja (vendqëndrimi) i vërtetë;
- Qëndrimi i vërtetë;

Në Ditën e Kijametit Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Kjo është Dita në të cilën të vërtetëve u sjell dobi vërtetësia e tyre. Atyre u takojnë kopshtet, nëpër të cilat rrjedhin lumenjtë e ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Allahu është i kënaqur me ta dhe ata janë të kënaqur me Allahun. Kjo është fitorja e madhe!”

(El-Maide, 119)

VËRTETËSIA NË KUR'AN

Zoti i Lartmadhëruar vërtetësinë e ka përmendur në shumë vende në Kur'an, sa që edhe fenë e ka simbolizuar me fjalën “e vërtetë”.

Në Kur'an Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Ai, i cili ka ardhur me të vërtetën dhe ai, i cili ka vërtetuar atë, ata janë të devotshmit.”

(Ez-Zumer, 33)

Fjala ***“ka ardhur me të vërtetën”*** është për Xhibrilin a.s., ndërsa fjala ***“ka vërtetuar atë”*** është për Muhamedin s.a.v.s.

Zoti i Lartmadhëruar e ka cilësuar Vetën “i Vërtetë”, në ajetin ku thotë:

“Dhe thuaje: “Allahu ka folur të vërtetën.” (Ali Imran, 95)

Ndërsa, në ajetin tjetër:

“Dhe kush është më i vërtetë në fjalë se sa Allahu.” (En-Nisa, 122)

Po ashtu vërtetësia është cilësi e të gjithë pejgamberëve, ajo çka kanë ftuar dhe ajo që kanë premtuar në thirrjet e tyre është e vërtetë:

“Kjo është ajo çka ka premtuar i Gjithëmëshirshmi dhe kanë vërtetuar pejgamberët.” (Jasinë, 41)

Po ashtu vërtetësia është cilësi e të mirëve, ku Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Dhe ata, të cilët besojnë në Allahun dhe në pejgamberët e Tij, ata janë vërtetuesit.” (El-Hadidë, 9)

VËRTETËSIA NË SUNET

Librat e hadithit janë të stërmbushura me temat, të cilat flasin për vërtetësinë dhe rëndësinë e saj në jetë. Por ne do të përmendim vetëm disa prej tyre. Muhamedi s.a.v.s. ka thënë:

“Bëhuni të drejtë dhe flitni të vërtetën, sepse vërtetësia të udhëzon për në mirësi, e mirësia të shpie në xhenet, dhe përderisa njeriu flet të vërtetën dhe i përmbahet të vërtetës, tek Allahu është i regjistruar njeri i vërtetë. Ndërsa rrena të shpie në kriminalitet, e kriminaliteti të shpie në xhehenem, dhe përderisa njeriu rren, tek Allahu është i regjistruar rrenacak.”

(Muttefekun alejhi)

Hatixheja r.a. i ka thënë Muhamedit s.a.v.s.:

“Vërtet ti e bën ndërlidhjen farefisnore dhe e flet të vërtetën.”

(Buhariu)

“Kush thotë “La ilahe il-lallah, vërtetësisht, ai do të hyjë në Xhenet.”

(Ahmedi)

Është pyetur Pejgamberi s.a.v.s.:

“A mund të jetë muslimani frikacak?”

Është përgjigjur: “Po”.

“A mund të jetë koprrac?”

Është përgjigjur: “Po”.

“A mund të jetë gënjeshtar?”

Është përgjigjur: “Jo”.

(Transmeton Maliku)

PEJGAMBERI S.A.V.S. DHE VËRTETËSIA

Para Islamit Pejgamberi ynë s.a.v.s. është dalluar me besnikëri dhe urtësi, kështu që ai e ka marrë titullin ES-SADIKUL EMINË – I vërteti besnik. Ai ishte flamurtar i vërtetësisë.

Pejgamberi s.a.v.s. ka qenë i vërtetë në të folur, në vepër dhe në premtim. Ai ka pasur cilësinë e vërtetësisë në të gjitha format. Ai kurrë nuk ka gënjyer.

Nëse dikush e pyeste për diçka Pejgamberin s.a.v.s., ai i jepte përgjigje të vërtetë dhe të saktë. Nëse dikush ia besonte ndonjë send, ai e ruante atë dhe ia kthente pronarit. Nëse premtonte diçka, e përmbushte premtimin.

Pejgamberi s.a.v.s. i pengonte njerëzit nga rrena, mospërmbushja e premtimit, mashtrimi, dhe thoshte:

“Shenjat e dyftytrëshit janë tri:

- Kur flet rrenë;
- Kur premtton tradhton;
- Kur t’i besohet diçka, nuk e kryen atë që i besohet.”

Baza e besimit është vërtetësia, ndërsa baza e dyftytrësisë është rrena.

Përkundër asaj që pabesimtarët kanë luftuar kundër Pejgamberit s.a.v.s. ia besonin gjësendet e veta në ruajtje. Dhe kur Allahu i Lartmadhëruar e urdhëroi Pejgamberin e Vet që ta bëjë hixhretin, ai kërkoi prej Ali Ibën Ebi Talibit r.a. të mbetet në Meke dhe t’i kthejë gjësendet e besuara pronarëve të tyre.

Bekimi i Allahut dhe salavati qoftë mbi Pejgamberi tonë të Vërtetë e Besnik!

VËRTETËSIA E PEJGAMBERËVE

Të gjithë pejgamberët kanë qenë vërtetues të së vërtetës, por Kur'ani në mënyrë të posaçme i përmend këta pejgamberë.

Për Ibrahimin a.s. Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:

“Trego në libër për Ibrahimin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe pejgamber.”

(Merjem, 41)

Për Idrisin a.s. Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:

“Trego në libër për Idrisin! Ai ishte njeri i së vërtetës dhe pejgamber.”

(Merjem, 56)

Për Ismailin a.s. Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:

“Trego në libër për Ismailin! Vërtet, ai ishte i singertë në premtimet e veta, ishte i dërguar dhe pejgamber.”

(Merjem, 54)

Po ashtu edhe nëna e Isa a.s., Merjemja ka qenë e vërtetë:

“Po ashtu nëna e tij, e cila ka qenë e vërtetë.”

(El Maide, 75)

Në krye të pejgamberëve për vërtetësi ka qenë Pejgamberi s.a.v.s., i cili me vërtetësi ka qenë i njohur edhe para shpalljes.

Pejgamberi s.a.v.s. ka qenë edhe vërtetues, sepse ai është, i cili ka besuar në Allahun dhe i ka vërtetuar fjalët e Tij, ka ardhur me të vërtetën e Allahut, po ashtu i ka vërtetuar edhe pejgamberët e mëparshëm, edhe librat e tyre.

Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:

“Ai, i cili ka ardhur me të vërtetën, e ka vërtetuar atë, ata janë të devotshmit.”

(Ez Zumer, 33)

EBU BEKRI SIDIKI

Halifeja i parë i muslimanëve është **Ebu Bekri Sidiki**. Ai ishte fisnik, besnik, i dashur, i moralshëm, mendjemprenjtë dhe i vërtetë. Ishte shok i ngushtë i Muhamedit s.a.v.s. Prej tij e kanë pranuar Islamin: Othmani r.a., Abdurrahman bin Avfi, Talha bin Ubejdullahu, Sead bin Ebi Vekasi dhe Zubejr bin Avami. Pasurinë e tij e ka harxhuar për Islam. Ai ka blerë robër dhe i ka liruar, e prej tyre ka qenë edhe Bilalli r.a.

Në vitin e dhjetë Muhamedi s.a.v.s. e ka bërë Isranë dhe Miëraxhin. Israja është udhëtim i shkurtër nate, udhëtim horizontal prej Mesxhidi Haramit në Mekë e deri në Mesxhidi Aksa në Jerusalem. Ndërsa, udhëtimi vertikal prej toke në lartësiat më të larta qiellore quhet Miëraxh.

Kur u kthye Muhamedi s.a.v.s. nga Miëraxhi solli dhuratën më të çmuar për ne, faljen e pesë kohëve të namazit.

Kur i thonë: “O Ebu Bekr, a është e vërtetë se Muhamedi s.a.v.s. ka shkuar në lartësira qiellore?! Ebu Bekri thotë: “Nëse e ka thënë Muhamedi s.a.v.s. atëherë ai gjithmonë e flet të vërtetën dhe është e vërtetë. Unë e besoj edhe shpalljen e tij dhe çdo gjë që i zbret prej Allahut”.

Për këtë arsye Pejgamberi s.a.v.s. e ka titulluar “Vërtetues i së vërtetës”, pra Ebu Bekri Sidiki është vërtetues i së vërtetës.

E VËRTETA ËSHTË FUQI

Bilalli r.a. ka qenë muezin i Pejgamberit s.a.v.s. Ai e kishte zërin e bukur. Një ditë prej ditëve, së bashku me vëllanë e tij shkojnë te një familje kurejshite për të kërkuar dorën e fejesës për vëllanë e tij.

Bilalli i thotë: “Ju e dini për mua dhe vëllanë tim: Kemi qenë robër, por falë Zotit tani jemi të lirë; kemi qenë të humbur, por Zoti na ka udhëzuar në Islam; kemi qenë të varfër, por Zoti na ka pasuruar. Tash kam ardhur te ju që të kërkoj dorën e fejesës për vëllanë tim. Nëse pranoni, falënderojmë Zotin; nëse jo, atëherë çdo gjë është në rregull.”

Familja duke kuvenduar mes vete, njëri u thotë atyre: “Ju duhet ta dini se çfarë pozite dhe çfarë afërsie ka Bilalli te i Dërguari i Allahut s.a.v.s. Andaj, mos u bëni neglizhent, por jepjani dorën e fejesës.” Pas konsultimit vendosin dhe e fejojnë vajzën e tyre për vëllanë e Bilallit r.a.

Pasi dalin nga shtëpia e tyre, vëllai i thotë Bilallit r.a.: “Zoti të ndihmoftë, po përse nuk u tregoje atyre pozitën tënde në islam?” Bilalli ia ktheu: “O vëllai im! Isha i vërtetë në atë që kam thënë. E ty më së shumti të ndihmoi fjala e vërtetë.”

SI TË PAJISEMI ME VËRTETËSI

K shumë çështje, të cilat i ndihmojnë njeriut që të pajiset me cilësinë e vërtetësisë dhe të fitojë këtë virtut të lartë. Prej tyre do të përmendim me sa vijon:

- Duhet ditur se vërtetësia të sjell dobi në këtë botë dhe sjell lumturi edhe në botën tjetër, edhe pse në shikim të parë duket se është e dëmshme, në esencë vërtetësia nuk sjell dëm, por vetëm dobi, sepse Muhamedi s.a.v.s. ka thënë:

“Thoni dhe pajisuni me të vërtetën edhe nëse e shihni apo e mendoni se ajo është e dëmshme, sepse në të vërtetë rezultati përfundimtar i vërtetësisë është shpëtimi dhe triumfi.”

- Duhet ditur se vërtetësia është rruga, e cila të shpie në udhëzim, në kënaqësi ndaj Allahut, në falje të gabimeve dhe në Xhenet.

Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

“Nuk ka dyshim se vërtetësia shpie në mirësi, e mirësia shpie në xhenet, dhe përderisa njeriu flet dhe vepron të vërtetën Zoti e regjistron në libër njeri të vërtetë.” (Muttefekun alejhi)

Zoti i Lartmadhëruar për ata që flasin dhe veprojnë me vërtetësi thotë:

“Kjo është Dita në të cilën të vërtetëve u sjell dobi vërtetësia e tyre. Atyre u takojnë kopshtet, nëpër të cilat rrjedhin lumenjtë e ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Allahu është i kënaqur me ta dhe ata janë të kënaqur me Allahun. Kjo është fitorja e madhe!”

(El-Maide, 119)

- Duhet ditur se gënjeshtria të sjell hidhërimin e Allahut ndaj teje dhe djegien në zjarr. Nuk ka dyshim se rrena shpie në mëkate, e mëkatet e shpie njeriun në zjarr të Xhehenemit dhe përderisa njeriu rren, te s.a.v.s. shkruhet se është rrenacak.

Për gënjeshtarët Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Në Ditën e Kijametit do t’i shihni ata, që kanë trilluar gënjeshtria për Allahun, me fytyra të nxira. Vallë, a nuk është Xhehenemi vendqëndrim për kryelartët?!”

(Ez-Zumer, 60)

E VËRTETA EDHE NË MAHI

Pejgamberi s.a.v.s. e ka folur gjithmonë të vërtetën, e edhe kur është mahitur, por mahitë e tija kanë qenë të vërteta, e jo trillime dhe gënjeshtër.

Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

“Unë mahitem, por edhe në mahi e them vetëm të vërtetën.”

Tregon një grua plakë se ka shkuar te Pejgamberi s.a.v.s. dhe i ka thënë: “O i Dërguar i Allahut, lute Allahun që të më shpjerë në Xhenet.” Pejgamberi s.a.v.s. i ka thënë: “Po, në Xhenet nuk hyjnë plakat!” Pastaj vazhdon të tregojë plaka: “U pikëllova dhe fillova të qaja, duke menduar se kurrë nuk do të hyjë në xhenet. Mirëpo Pejgamberi s.a.v.s. u tregoi sahabëve që të ma bëjnë me dije se nuk do të hyj në Xhenet duke qenë plakë, por do të më shndërrojnë në vajzë të re, në gjendje të vajzërisë. Këtë e tregon Zoti i Lartmadhëruar në Kur’an:

“Dhe do t’i bëjmë ato virgjëresha.” (El-Vakiah, 35-36)

REZULTATI I FJALËS SË VËRTETË

Në Bagdad jetonte një familje, e cila ishte e edukuar dhe kishte besim të plotë në Zotin. Në atë familje, një nënë e edukonte djalin e saj. Nëna ia mësonte të gjitha virtytet e moralit, ia mësonte Kur'anin, Hadithin, kështu fëmija u rrit dhe u edukua, e u bë besimtar i drejtë. Kur arriti moshën e re filloi të merrej me tregti. Nëna për në udhëtim tregtie ia jep 40 dinarë, dhe para se të nisej nga shtëpia i thotë: “Më premto se kurrë nuk do të gënjesh.” Djaloshi i premtoi dhe u nis për në udhëtim.

Përderisa karvani udhëtonte e sulmon një grup hajnash, të cilët filluan të plaçkitin gjithçka kishin. Kur hajnat arrijnë te djaloshi i thonë: “A ke diçka me vete?” Djaloshi tha: “Po, i kam me vete 40 dinarë.” Hajnat filluan të qeshin, menduan se djaloshi po tallej dhe e dërgojnë te prijësi i tyre. Prijësi i thotë: “Ku i ke 40 dinarët?” Djaloshi i nxori dhe ia tregoi. Në atë moment ai u befasua dhe i tha: “Po të kishe thënë se nuk ke asgjë me vete do të të kishim besuar, por çfarë të shtyri që ta shua të vërtetën? Djaloshi i thotë: “I kam premtuar nënës se do ta flas vetëm të vërtetën. Kjo thënie e impresionoi prijësin e hajnave, dhe i thotë: “Ti po i humb 40 dinarët vetëm e vetëm për të mbajtur premtimin ndaj nënës se do ta thuash të vërtetën dhe po ke frikë se po e rren nënën, ndërsa ne nuk po frikohemi se po e rrejmë Allahun. Dhe urdhëroi t’ia kthejnë djaloshit të hollat. Pastaj prijësi i hajnave tha: “Nga ky moment unë po pendohem.” Në atë moment edhe hajnat tjerë thanë: “Ti ke qenë prijësi ynë në plaçkitje, ndërsa sot je prijësi ynë në pendim, kështu që edhe të gjithë ne po pendohemi me ty.” Dhe të gjithë u pendua, ndërsa shkaktar kryesor ishte fjala e vërtetë e djaloshit të vogël.

NUK LEJOHET RRENA AS NË ÇËSHTJE TË IMËTA

Muslimani është i drejtë, ai e do të vërtetën, vepron me të vërtetën, e thotë të vërtetën, angazhohet për të vërtetën. Ai e di se çdo gjë që nuk është e vërtetë, është rrenë.

Muslimani nuk bën dallim në mes të rrenës së vogël apo të madhe, në mes të rrenës së dëmshme, apo jo të dëmshme, sepse tek Allahu çdo veprim i tillë shkruhet rrenë.

Tregohet se një nënë e thërret djalë e saj të vogël, e i thotë:

“Eja të të jap diçka.” Kur e dëgjoi i Dërguari i Allahut s.a.v.s. e pyet atë nënë: “Çfarë e ke ndërmend t’i japësh?” Ajo i thotë: “E kam ndërmend t’i japë hurma të ëmbla.” Atëherë Pejgamberi s.a.v.s. i thotë asaj: “*Po mos ta kishe pasur ndërmend t’i japësh diçka, (por vetëm që ta mashtroje) do të ishte regjistruar rrenë.*”

E VËRTETA NË TREGTI

E vërteta duhet të jetë në fjalë, në sjellje, në vepra, por duhet të jetë edhe në tregti, edhe pse shumica e tregtarëve kur shesin, për ta shitur mallin e tyre, nuk e tregojnë të vërtetën. Për këtë Muhamedi s.a.v.s. ka thënë:

“Tregtari i vërtetë dhe besnik do të jetë me pejgamberët, me të vërtetët dhe me dëshmorët.” (Tirmidhiu)

“Shitblerësit nëse flasin të vërtetën dhe këshillohen mes vete, shitblerja e tyre do të jetë e begatshme dhe e bekuar, ndërsa nëse rrejnë, dhe fshehin, atëherë begatia e shitblerjes hiqet nga ata, dhe nuk do të kenë bereqet në shitblerjen e tyre.” (Mutefekun alejhi, nga hadithi i Hakim bin Hazamit)

Tregohet se një njeri kishte qenë shitës qumështi. Mirëpo, ai qumështin e përzierte me ujë. Kështu ai për një kohë të gjatë gjysmën e enës e mbushte me qumësht, ndërsa gjysmën tjetër me ujë. Një ditë prej ditësh e blen një majmun në treg. Me të udhëtoi me anije. Deri sa ishte ulur, i përvidhet majmuni dhe ia vjedh kuletën me para. Kur tregtari tentoi t’ia merrte të hollat, majmuni iku dhe u ngjit në maje të drekut të anijes dhe filloi ta gjuajë një dërhëm në ujë, kurse tjetrën në anije. Ashtu i gjuajti krejt çka kishte në kuletë, pastaj zbriti prej drekut. Tregtarit i ra ndërmend se çfarë kishte vepruar me qumështin, e kuptoi se Allahu i Lartmadhëruar secilit ia jep hakun e vet, dhe tha:

“Ujit ia dha hakun e tij, kurse qumështit hakun e tij.”

MJAFTON FJALA E VËRTETË

Një njeri kishte shumë të meta, ai ishte i mbushur me gabime. Dëshironte të përmirësohej, por nuk kishte mundësi. Pas një analize, vendosi të shkonte te një njeri me famë, njeri, i cili ishte i njohur për iman dhe devotshmëri. Pasi ia tregoi gjendjen e tij kërkoi prej tij që ta këshillonte se si të përmirësohej.

Dijetari kërkon që ai të largohej vetëm nga rrena. Kështu e porositi që ai gjithmonë ta flet vetëm të vërtetën.

Ky njeri u habit dhe mendoi në vetvete se kjo është çështja më e lehta në krahasim me mëkatet tjera që t'i përmbahet kësaj këshille.

Ditët kalojnë, ky njeri shkon në një restorant, porositi alkool. Kamerieri ia solli alkoolin në tavolinë, ky e mbush gotën, duke e vendosur alkoolin në gojë, e pyet veten e tij: Po nëse dijetari më pyet, a keni pirë alkool? Si do t'i përgjigjem. A ta gënjej, apo ta them të vërtetën? Jo nuk do ta pi alkoolin as tani, as kurrë. Kështu u largua nga alkooli.

Një ditë tjetër, ky njeri deshi të bënte një mëkat tjerë. Por, kur mendoi në vetvete se nëse dijetari do ta pyeste, a do t'ia tregoj këtë mëkat apo ta gënjej, apo ta them të vërtetën. Jo, pra nuk do ta bëj këtë mëkat.

Kështu çdo herë kur dëshironte të bënte ndonjë mëkat, nuk e bënte, që mos ta gënjente dijetarin. Kështu me kalimin e ditëve ai u largua nga të gjitha mëkatet dhe nga të gjitha të metat, vetëm pse iu përmbajt një këshille, e ajo këshillë ishte “vërtetësia”.

I VËRTETI DHE I DREJTI:

- I vërteti dhe i drejti fiton dashurinë e Allahut, regjistrohet te Allahu i vërtetë, i drejtë dhe fiton Xhenetin;
- Bëhet i njohur si i vërtetë dhe i drejtë, për çka e donë njerëzit, ashtu siç e kanë dashur Pejgamberin s.a.v.s.
- Bëhet prej besimtarëve të vërtetë dhe të drejtë;
- Allahu e shpëton nga çdo e keqe për shkak të vërtetës së tij.

RRENACAKU:

- Rrenacaku fiton hidhërimin e Allahut, regjistrohet te Allahu rrenacak, dhe dënohet me zjarr të xhehenemit;
- Bëhet i njohur si rrenacak, e nga ky shkak largohen njerëzit prej tij;
- Bëhet hipokrit dhe kriminel;

PASOJA E GËNJESHTRËS

Pejgamberi s.a.v.s. ka shkuar prej Mesxhidi Haramit në Mekë, deri në Mesxhidi Aksa në Jerusalem. Ky udhëtim i tij quhet *Isra*. Pastaj Prej Mesxhidi Aksasë është ngritur në qiejt më të lartë, udhëtim, i cili quhet *Miëraxh*.

Gjatë Miëraxhit ka parë çështje shumë interesante dhe shumë të rëndësishme.

Njëra prej çështjeve që ka parë natën e Miëraxhit është, se e ka parë një njeri, të cilit i vendosej një shufër hekuri prej faqes së majtë, që t'i depërtonte në gjuhën e tij, pastaj ajo shufër i dilte në anën e djathtë të faqes së tij. Kur i dilte shufra e hekurt, i njëjti proces vazhdonte për të dytën herë, për të treten herë, e kështu me radhë.

Pejgamberi s.a.v.s. e pyeti Xhibrilin: “Po kush është ky?”

Xhibrili i përgjigjet: “Ky është gënjeshitari, dhe kështu do të dënohet deri në Ditën e Kijametit.”

FORMAT E GËNJESHTRËS

Gënjeshër quhet: Të thuash atë që nuk është e vërtetë dhe që nuk ka ndodhur. P.sh. të thuash: “E kam bërë këtë”, ndërsa nuk e ke bërë; ose “e kam parë filanin”, por nuk e ke parë.

Kjo cilësi është cilësi e munafikëve, të cilët i urren Allahu, i Dërguari i Tij dhe besimtarët.

Prej formave të gënjeshtrës janë:

1. Që njeriu të thotë se diçka është e imja, ndërsa në të vërtetë nuk është e tij. Ai e rren shokun, veten, por edhe Zotin e Madhëruar;
2. Të tregojë ndonjë gënjeshër, si p.sh., duke thënë: “Kam top, e në të vërtetë nuk ka;
3. Gënjeshtra ndaj prindërve. P.sh. Kur kthehet fëmija në shtëpi, prindërit kur ta pyesin se ku ka qenë, atëherë fëmija gënjen, duke thënë: “Kam qenë me filan shokun”, e në të vërtetë nuk ka qenë me të. Ose p.sh. thotë: “Kam qenë në shkollë dhe jam vonuar”.
4. Gënjeshtra ndaj mësuesit. P.sh. Kur nuk i bën detyrat, mësuesit i thotë: “Kam qenë i sëmurë”, ose ndonjë arsye tjetër.
5. Prej formave të gënjeshtrës është: P.sh. Kur njeriu thotë: “Kam parë një ëndërr kështu e ashtu”, e në të vërtetë nuk ka parë ëndërr.
6. Dëshmia e rrejshme;
7. Përbetimi i rrejshëm;
8. Rrena në pendim;
9. Prej rrenave konsiderohet, që njeriu të flet çdo gjë që dëgjon;
10. Prej formave të rrenës është që të thuhet çdo gjë, vetëm e vetëm për të qeshur të tjerët.

DËSHMIA JO E VËRTETË

Besimtari duhet të dëshmojë drejtë dhe të dëshmojë të vërtetën edhe nëse është në dëm të tij. Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“O ju që besuat! Bëhuni zbatues të palëkundur të drejtësisë, duke dëshmuar në emër të Allahut, qoftë edhe kundër jush, ose kundër të afërmeve dhe prindërve tuaj. Qoftë i pasur ose i varfër ai (për të cilin dëshmoni). Allahu është për ata vlerësuesi më i drejtë. Dhe mos shkoni pas epsheve tuaja e të shtrembëroni drejtësinë. Nëse ju ngatërroni dëshminë ose i shmangeni asaj, s’ka dyshim se Allahu di ç’bëni ju.”
(En-Nisa, 135)

Dëshmia jo e vërtetë është prej mëkateve të mëdha.

Transmetohet nga Ebi Bekrete r.a. se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka pyetur: “A dëshironi t’ju tregoj për mëkatet e mëdha?” Ne i thamë: “Po, si jo, o i Dërguar i Allahut.” Pastaj u përgjigj:

- “Idhujtaria ndaj Allahut;
- Sjellja e keqe ndaj prindërve, dhe
- Vrasja.

Ishte i mbështetur, pastaj u drejtua dhe ashtu siç ishte ulur tha: “dhe rrena në dëshmi”. Këtë të fundit e ndërpriste pa ndërprerë, sa që në vetvete thoshim, a thua kur do të ndalet.”

(Mutefekun alejhi)

FJALË E URTË

Të vërtetën e ka thënë i urti kur ka thënë:

Kam parë

se bukuri e vërtetë

s’është bukuria e veprave

dhe shëmtim

është për shkak të cilësive të shëmtuara.

Virtyti më i mirë është

Të flitet e vërteta,

Kurse vepra më e shëmtuar

Është të flitet rrena.

ÇKA PËRFITJMË NGA KY LIBËR

Nga ky libër përfitojmë se:

1. I vërteti është i dashur i Allahut;
Rrenacaku është armik i Allahut.
2. I vërteti është prej besimtarëve;
Rrenacaku është prej hipokritëve.
3. Thuaje të vërtetën qoftë edhe e hidhët;
4. Shpëtimi është për të vërtetët;
Shkatërrimi për gënjeshtarët.
5. I Dërguari i Allahut është titulluar “I vërtetë”;
6. Muslimani gjithmonë e fletë të vërtetën dhe asnjëherë nuk rrenë.

PËRFUNDIM

Të kujtojmë hadithin:

“Bëhuni të drejtë dhe flitni të vërtetën, sepse vërtetësia të udhëzon për në mirësi, e mirësia të shpie në xhenet, dhe përderisa njeriu flet të vërtetën, dhe i përmbahet të vërtetës, tek Allahu është i regjistruar njeri i vërtetë. Ndërsa rrena të shpie në kriminalitet, e kriminaliteti të shpie në xhehenem, dhe përderisa njeriu rren, tek Allahu është i regjistruar rrenacak.”

(Muttefekun alejhi)

Ndërsa, kujtimi është për ata që kanë zemër, që përqendrojnë dëgjimin dhe dëshmojnë me sy të vërtetën.

Ndoshta kjo çka është e shkruar në këtë libër i bën dobi zemrës tënde fëmijë i dashur, e dëgjon veshi yt dhe e dëshmon me tërë qenien tënde atë që është shkruar.